

De zoektocht naar het Volkswagenbusje

Januari 2011 | Artikel

Alle kampeerdere kennen de knusse uitstraling van het retro Volkswagenbusje. Met z'n schattige ronde vormen en gordijntjes voor de ramen geeft hij hét ultieme vakantiegevoel. Vrijheid en romantiek ten top, of niet? Journalist Fleur Baxmeier – hevig verliefd op het vintage busje – ging op onderzoek uit.

Het is zomer. Na maanden van gestreste voorbereidingen – waar gaan we naartoe, op welke site vinden we de goedkoopste vliegtickets, heb jij dat ene hostel nou nog te pakken gekregen? – ben ik al bijna een dag tevergeefs bezig om de meest essentiële vakantiebenodigdheden in onze ieniemienie backpacks te proppen, als mijn oog valt op de burens. In amper tien minuten tijd pakken zij hun ouderwetse Volkswagenbus vol met weekendtassen, kussens en dozen levensmiddelen, ze zwaaien nog eens vrolijk naar ons, starten de motor, en hopla, hun vakantie is begonnen.

Wat moet dat héerlijk zijn, verzucht ik tegen mijn vriend. Niks eindeloos plannen, maar de wagen inladen en gaan en slapen waar je maar wilt. Geen gepuzzel om onder het maximum van twintig vliegkilo's te blijven, maar tassen vol leesvoer meenemen. Heerlijk tuffen over 's Heeren wegen, koken op het schattige poppenfornuisje en in slaap vallen onder je eigen dekbed. Vrijheid, gordijntjes voor de ramen... het komt mij plotseling voor als hét ultieme vakantiegevoel. Datgene waar ik altijd al naar heb verlangd. En zo, op die dag en dat moment, begint mijn zoektocht naar een Volkswagenbus.

Doos op wielen

“Een Volkswagenbusje is natuurlijk niet iets wat je standaard op straat tegenkomt. Het is heel anders dan gebruikelijke auto's,” begint Bob de Vogel die bestuurslid is van de Vrienden Club T2 (VCT2), één van de vele Volkswagenclubs die ik op internet tegenkom. Ik heb contact met Bob opgenomen om uit te vinden hoe ik aan zo'n busje kan komen, of het echt zo romantisch is als het lijkt en wat de voor- en nadelen zijn. “Het is hartstikke leuk om erin te rijden, de uitstraling is fantastisch, net als het hele wereldje eromheen. Maar je moet er wel rekening mee houden dat je een oude auto koopt.”

Afhankelijk van het type zelfs meer dan vijftig jaar oud, want de eerste exemplaren van de Volkswagenbus rolden al in 1948 van de transportband. Grappig is dat de Volkswagenbus die nu nog steeds zoveel mensen van over de hele wereld lokt, is bedacht door een Nederlandse man. Deze Ben Pon toverde vlak na de Tweede Wereldoorlog, tijdens een gesprek met de Britse eigenaren van Volkswagen over de import van hun vierwielers in Nederland, zijn notitieboekje tevoorschijn en maakte uit het niets een ruwe schets van een rechthoekige transportwagen, een soort doos op wielen eigenlijk.

Dat deze eenvoudige 'doos' tot aan 1990 de basis zou vormen voor de succesvolle Volkswagen Transporter – in de volksmond gewoon Volkswagenbusje – had Ben vast niet verwacht, maar het was wel wat er gebeurde. Tot 1967 was de Spijlbus/Microbus (T1) – het piepkleine busje met het lachende gezichtje – immens populair, daarna kwam de motorisch verbeterde T2 op de markt, die in 1979 werd opgevolgd door de veel hoekigere T3. En ook al is er inmiddels een moderne T4 en zelfs een T5 op de markt, het zijn deze drie ouderwetse modellen die elke vorm van luxe ontberen waar de liefhebbers – juist vanwege de nostalgie en knusse uitstraling – warm voor lopen.

Lachende gezichten

De grote vraag is echter nog steeds of het in de praktijk net zo fijn is om een Volkswagenbusje te hebben als in theorie. “Ja”, roepen Joost en Femke Beukers desgevraagd in koor. Zij kochten vier jaar geleden een Volkswagen T2a en rijden er sinds die tijd lekker mee rond. “Als je de sleutel omdraait, het motortje ‘preutelt’ en de garage uitrijdt, heb je geen haast meer,” vertelt Joost. “Elk ritje is bijna een vakantieritje. Hoe dichtbij of ver weg je gaat, file of niet, regen of zonneshijm: het is altijd een genot voor mezelf en voor anderen. Ik zie altijd lachende gezichten in en om de bus.”

Ook Mascha van der Vlerk vertelt louter lovend over haar twee (!) Volkswagenbusjes: een T2b Westfalia en een T2b Dubbelcabine: “Mijn omgeving begrijpt niet altijd even goed dat wij twee van die busjes hebben en naar clubweekenden gaan met onbekenden die toevallig ook zo’n bus hebben, maar ik zou niet meer zonder willen leven. Het is bijzonder, mensen kijken ernaar, je maakt makkelijk contact dankzij de bus en de gezellige vormen en vrolijke kleurtjes maken dat ik al blij word als ik de bus voor de deur zie staan. Het is toch heel anders dan zo’n doorsnee grijze gezinsauto.”

Martijn Groeneveld is als ik hem spreek nog vol van de eerste vakantie met zijn T3, die hij samen met zijn vriendin heeft gekocht. “Ik werk het hele jaar al binnen, dus in de vakantie wil ik buiten zijn en niet opgesloten zitten in een hotel. Maar kamperen op zo’n survivalachtige manier, daar heb ik niets mee. Een tent opzetten: vreselijk! Een busje is dan ideaal: je bent buiten, maar hebt ook de luxe van een koelkast, goeie stoel, geluidsinstallatie en kunt in een kwartiertje verkassen als je dat wilt.”

Volslagen atechnisch

De prijs die Martijn, Mascha en Joost hebben betaald voor hun busje, varieert van 1.750 tot 10.000 euro. Een opmerkelijk verschil voor busjes die er op het eerste gezicht exact hetzelfde uitzien. “Als je voor 1.750 euro een goede T2 hebt gekocht, dan heb je heel veel geluk gehad,” zegt Delian de Gier, die samen met vriend Ben eigenaar is van verhuurbedrijf Vintage camperFan. “De laatste jaren is de vraag naar Volkswagenbusjes uit de jaren zestig, zeventig en tachtig enorm toegenomen, terwijl het aanbod steeds schaarser wordt. Daardoor zijn de prijzen met een klap omhoog geschoten.”

Gemiddeld betaal je voor een T1 of T2 waar je zelf niks meer aan hoeft te doen al snel 15.000 tot 20.000 euro, schat Delian. Een T3 tik je zonder moeite voor minder op de kop, maar die zijn dan ook niet zo zeldzaam als de T1 en T2 waarvan er respectievelijk nog maar zo’n vijfhonderd en duizend exemplaren rondrijden in Nederland. Wil je een T1 of T2 aanschaffen, dan doe je er volgens Delian goed aan om het particuliere aanbod op Marktplaats en www.vwbusclub.nl nauwkeurig in de gaten te houden. “Soms tref je daar heel mooie exemplaren, maar meestal zijn het opknappertjes.”

Ben je zoals ik volslagen atechnisch en niet zo van het opknappen, dan is een specialistisch verkoopbedrijf wellicht een beter idee. Dus: op naar Kieft en Klok Vintage Volkswagens in Renkum, waar een uitgebreide collectie T1’s en T2’s blinkend en wel op me staat te wachten. Wat zijn ze schattig! En wat zijn het er veel! “Het is begonnen als leuk tijdverdrijf,” lacht Marcel Molenaar die bij Kieft en Klok werkt. “Maar inmiddels is het een echt bedrijf. De busjes zijn bij wijze van spreken niet aan te slepen.”

Flinke spierballen

Potentiële klanten die bij Kieft en Klok langskomen zijn meestal ‘op slag verliefd’, vertelt Marcel terwijl hij toekijkt hoe ik de koplampen van een T1 aai. “Mensen denken vaak dat ze zo’n busje dagelijks kunnen gaan gebruiken, maar de techniek is en blijft oud, en vergt dus veel onderhoud. Dat beseffen mensen vaak niet. Ik zeg altijd: je koopt niet alleen een auto, maar ook een hobby. Het is niet zo dat je elke week moet sleutelen, maar zo’n vintage busje

vereist wel onderhoud en liefde. In de winter ermee rijden is ook zoiets: doodzonde! Want dan gaan ze geheid overal roesten.”

Roest, daar valt mijn roze bril wel van af en ik kruip – met enige moeite, dat wel – weer in mijn rol van onderzoeksjournalist. Want: waar moeten potentiële kopers als ik, behalve met roest, nog meer rekening mee houden? “Let altijd goed op of je een bus koopt met een harde carrosserie,” legt Marcel uit. “Een goede harde bodem, geen rotte plekken en als het even kan niet getectyleerd. Om dat goed te kunnen zien, kun je de bus het beste even op een brug laten zetten. Schroevendraaier erbij en dan kijken of de kriksteunen, balken en wielkasten nog roestvrij zijn.”

Een ander puntje van aandacht is dat luxe sturen er in de oude Volkswagenbusjes niet bij is. Sowieso is de topsnelheid met 120 km/u wel bereikt, maar door de smalle bandjes en het relatief grote oppervlakte van de busjes zijn ze ook nog eens bijzonder windgevoelig. Marcel: “Als je op de snelweg rijdt, met een beetje wind of regen, dan moet je het stuur echt stevig vasthouden om op de juiste baan te blijven. Je hebt ook geen stuurbekrachtiging, dus tijdens langere ritten kweek je flinke spierballen, haha.”

Gevoel van onthaasting

De hoogste tijd om zelfs eens te ervaren hoe het is, in zo’n busje rijden. Anne Vroon en Gerben Schaaf hebben hun T2 pas een maandje, maar zijn best bereid hun trots even uit te lenen. Het opstarten alleen is al behoorlijk wennen – “Gewoon blijven gassen totdat je het idee hebt dat hij niet meer afslaat,” aldus Gerben – en dan heb ik het nog niet eens over het rijden. Alsof ik een vrachtwagen bestuur, en dan ook nog eentje die heel erg wiebelt en langzamer is dan de Vespa die ik vroeger had.

“Juist de sloomheid van de auto, het gevoel van onthaasting, vind ik prettig,” lacht Gerben die de bus ideaal vindt voor spontane weekenduitstapjes met het gezin. “Je kunt niet snel, dus je hoeft ook niet snel.” Toegegeven: dat is net als het zware sturen even wennen, maar al snel voel ik me queen of the road. Letterlijk en figuurlijk ver verheven boven de andere weggebruikers, met de gordijntjes gezellig deinend achter me en het gerammel van de motor, zie ik mezelf zó richting Franse kust rijden.

“Waarom niet?”, zegt Mireille Timmers die jaarlijks duizenden kilometer aflegt in haar T2 model brandweerwagenbus. “Ik ben een echte kilometervreter, schrik er niet voor terug om op één dag op en neer van Brabant naar Friesland te rijden. Het leuke van zo’n bus is dat je bij de aankoop een hele familie cadeau krijgt. De leden van de club staan altijd en overal voor je klaar om je te helpen als je pech hebt en dan zijn er nog de weekenden dat we er met z’n allen op uittrekken. Dan hebben we het vaak over onze busjes, maar ook over andere dingen. Het worden echt vrienden van je.”

Lekker over de top

Het is duidelijk. Er moet en zal een bus komen. Maar dan wel eentje van een betrouwbare dealer, want ik wil geen ‘klusbus’ die elke week naar de garage moet. In de winter rijden is geen optie, dus ik moet een stalling regelen. En vóórdat ik überhaupt iets koop, een onafhankelijke keuring van de desbetreffende bus laten doen door de ANWB. Auto’s ouder dan 25 jaar zijn vrijgesteld van wegenbelasting, dus daar hoeft ik me niet druk om te maken. Maar ik moet er wél weer rekening mee houden dat mijn benzinekosten met een gemiddeld verbruik van 1 op 8 een stuk hoger worden.

Ik reken, pieker en twijfel. Terwijl de oplossing – zoals zo vaak – al die tijd onder handbereik ligt. Want, zo zegt mijn vriend, pragmatisch als altijd: “We hoeven er toch niet nú gelijk eentje te kopen? We kunnen in de komende zomervakantie toch ook gewoon een busje huren?” En dat, lieve mensen, is precies wat er op de planning staat. Een vakantie aan de Normandische kust in de Mellow Yellow van Vintage camperfan, lekker over de top bekleed,

en voorzien van alle gemakken die je maar wenst. Nou ja, behalve stuurbevestiging dan, maar ik heb stiekem altijd al flinke spierballen willen hebben.

10 x Volkswagenbusjes-wijzer

www.vintagecamperfan.com: verhuur van Volkswagenbusjes vanaf 550 euro per week.

www.reprowesty.com: complete sets om het interieur van je vintage busje te vernieuwen.

www.vct2.nl: site voor liefhebbers van het T2-busje, organiseren ook weekendjes weg.

www.vwbusclub.nl: voor alle types busjes, handig voor advies, tips en onderdelen.

www.kieftenklok.nl: voor de aankoop van busjes, maar ze maken ook prachtige bekleding.

www.bbt4vw.com: hebben verschillende types Volkswagenbusjes te koop staan.

www.thecoolvw.com: een overzichtelijke webshop met allerlei nuttige onderdelen.

www.vwvakrestauratie.nl: een site vol foto's van bussen en hoe ze worden opgeknapt.

www.vwclassics.nl: betrouwbare dealer van luchtgekoelde Volkswagens.

www.oldtimerparts.nl: reparatie, renovatie en verkoop van klassieke Volkswagenbusjes.